

[Melchior]

2 års periode, der nu lovgives for. Kan arbejdsministeren oplyse, om man kan indbygge en garanti for, at der ud over rene pristalsstigninger ikke vil ske nogen forhøjelse af dagpengene i de kommende 2 år? Der må nemlig nu sættes en stopper for nivelleringen mellem arbejdsindtægt og dagpenge.

Lad mig også pege på, at de 2½ pct., der efter forslagene skal udbetales som dækning for yderligere ferie, udgør en temmelig stor overdækning. Vi har hidtil fået 10 pct. for fire ugers ferie, og så er det naturligvis et enkelt regnestykke at give 2½ pct. for den femte uge. Men de 10 pct. repræsenterer jo mere end fire ugers løn. Man kunne derfor yde et bidrag til at holde lønomkostningerne nede ved at ansætte feriepengene for en fem ugers ferie til f. eks. 11,5 pct. i stedet for 12,5 pct.

Der skal imidlertid ikke være tvivl om, at den af CD foretrukne løsning på hele området ville have været, at man i stedet for omkostningsskabende og varefordyrende og konkurrenceforringende lønstigninger havde klaret situationen ved en skattenedsættelse, eventuelt i form af en forhøjelse af proportionalstrækket eller af det personlige fradrag på selvangivelsen. Om dette emne vil hr. Erhard Jakobsen om et øjeblik gå nærmere i dybden.

Må jeg pege på, at fristen den 1. maj i år til fordeling af de 225 mill. kr., der skal rette op på skævheder, er umulig at overholde. Disse penge skal jo bruges til at udjævne uligheder, der især opstår på grund af løn­glidning. Men det kan man vel ikke endeligt aflæse allerede en måned efter periodens start. Det forekommer mig, at den 1. januar 1980 ville have været mere realistisk.

Regeringen fik jo aldrig forhandlet specielle krav med de offentligt ansattes organisationer, vel nok efter devisen, at »den, der kommer allersidst, skal i den sorte gryde«.

Forhandlinger om de specielle krav er for længst nået for den private sektors vedkommende, og resultaterne bliver respekteret. Jeg vil gerne bede arbejdsministeren – hvis han kan i dag – oplyse, hvor meget i procent af lønsummen opfyldelsen af de specielle krav på det private arbejdsmarked udgør. Dette ville være en vigtig størrelse at kende til bedømmelsen af rimeligheden af de satser, der er levnet i den offentlige sektor til udligning.

To af mine kollegaer, hr. Bollmann og hr. Therkel Christensen, vil senere i debatten gå nøjere ind på nogle af de punkter, hvor mit parti især har betænkeligheder. Det drejer sig dels om den samlede sum – men ikke mindre om fordelingen af den samlede sum – og dels om den misundelseslovgivning over for selvstændige erhvervsdrivende, der efter vor mening ganske umotiveret er taget med i buketten.

Arbejdsministeren og andre må gerne lytte til disse indvendinger som en inspiration til at finde åbninger, som jeg før nævnte, til eventuel opnåelse af et bredere flertal. CD er meget skeptisk på de nævnte områder og må forbeholde sig sin endelige stillingtagen til flere af lovforslagene til efter udvalgsarbejdet.

Den såkaldt frie forhandlingsret – jeg ved snart ikke, hvad det er, den ret er fri for eller skal stå frit af – er vel efterhånden en ren fiktion på arbejdsmarkedet, og nu eksisterer den knap nok mere i folketinget. Den skråbelige regeringskoalition tillader næppe de to regeringspartier at åbne for en egentlig forhandling – altså en, hvor der er andet end kommaer at forhandle om – og den levnedetid giver ikke megen mulighed for i udvalget at stille eller få besvaret ret mange relevante spørgsmål. Når regeringen føler sig tidsmæssigt og på anden måde trængt, bør den ærligt gøre sig klart, at det nu heller ikke er særlig nemt at drive saglig opposition under disse forhold.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg havde fornøjelsen på vejen herind i myldretrafikken at høre hr. Kjeld Olesens tale, og den var jeg glad for at høre, men den indeholdt ting, som jeg ikke kan godkende, og som jeg tror hr. Kjeld Olesen selv vil korrekse, når han vender tilbage og takker hr. Melchior for sangen. Den indeholdt delvis en lovsang til regeringen. Den kommer uforbeholdent fra CDs side. Vi er glade for, at socialdemokrater og venstre har kunnet holde sammen, vi er glade for, at man har holdt sammen på i hvert fald den ene side af arbejdsmarkedets parter – det er den, det er sværest at holde sammen på. Vi er glade for at se, at meget er undgået, som jeg ikke skal prøve at stå og beskrive her, men som vi alle sammen har i bagehovedet som noget meget,